

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ACTUALITATS. —Lo corral del govern.

Per Nadal cada ovella al seu corral.

IGNOCENTS!

QUANTS ne vá deixar lo rey Herodes! exclaman molts, al veure l'ignocència humana trayent lo nás per entre mitj de l'humana malícia; y mentres tant jo penso: ¡Ay! Efectivament. ¡Quants ne vá deixar! Si l' rey Herodes los hagués mort a tots, ja l' mon no existiria.

No hi ha un home a la terra que en un moment de descuit no l' hi hajan amagat l' ou una vegada ó altre.

Lo mon es aixís: per cada un que dorm n' hi ha noranta nou que vigilan; y per espavilat que un siga, un dia ó altre s' ha de dormir. Y vels' hi aquí que d' aixó dimana que no hi haja al mon un sol sér, siga home, siga dona, que una vegada ó altre no tinga que dir:

—¡Mare de Dèu, y qué soch ignocent!

Imaginín sino lo que are acaba de passar ab en Martínez Campos. Aquí tenen un home de molt bona planeta; ab més sort que *l'niño de la bola*.

Jove, molt jove encare, y enfilantse com una carbassera, arriba fins allà hont pot arribar un home a Espanya: surt de la terra com la carbassera: s' topa ab un sabre y s' hi cargola: vá extenentse y troba l' bastó de una bandera y amunt sempre: lo cor may l' hi diu prou: s' arrima a la paret de una Capitanía general y s' hi extén com una eura: es tanta la seva dignitat, que si no es rey, ell los proclama. Tot d' un plegat tréu una flor, Sagunto: un' altra, Estella: un' altra, Zanjón: un' altra encare, Presidencia del Consell de ministres. ¿Hi ha més lloch per escalar?

Y no obstant D. Anton s' hi arrima; remou los pámpols; las flors cauhen, y tothom admirat troba que cada flor era una carabassa.

¡Ah ignocent!..

Jo sempre ho havia dit. Quan vaig veure l' a Sagunto, no vaig fer més que mirar a n' en Cánovas y ja n' vaig tenir prou.

En Cánovas l' hi tallava uns pantalons: a cada nou triunfo, pantalons nous: cada vegada més llarchs. Quan vá arribar de Cuba l' arrossegava. S' hi arrossegava: vá trepitjarse l' s..... y de bigotis.

Encare no s' havia alsat ¡oh santa ignocència! L' autor dels pantalons llarchs ja seya a la poltrona.

Y are diuhen que se n' anava a casa; pero que tot de un plegat resol quedarse; pendre y donar picas; crear un nou partit, y tornarse a posar aquells pantalons que l' hi arrossegan.

¡Pobre ignocent!

Y no s' pensin, no es ell tot sol.

D. Anton, inflat y tot y donantse ayres de sábi, enfilantse dalt del pedestal y sent tot lo mon petit per ell, que s' desenganyi: no es més que un ignocent.

Figurantse que l' Espanya l' hi cab dintre del puny, se l' hi esmuny com si agafés un grapat d' aygua. Es que l' Espanya, que avants era una cosa sólida, vá liquidantse.

Se créu caminar molt segur, y a cada pás fá una tantina.

Se presenta a las Córts, ensopega ab un diputat constitucional, no sab cóm desferse n', agafa l' barret de certa manera y fuig d' estudi. ¡Primera ensopegada!

Las oposicions totes plegadas se retiran, y l' hi demanan una satisfacció. Ell, naturalment, no vol doblegarse, y l' s' seus rivals l' hi clavan un manifest pèl catell, que fá tot l' efecte de una manxina. ¡Segona ensopegada!

Se l' hi acaba l' ayre; respira ab dificultat, y encare vol fer l' home. En lo moment de prepararse una serenata de agraïment a Fransa s' nega a facilitar las músicas militars. Lo poble de Madrid l' hi contesta iluminant las casas, y l' s' periódichs estrangers se l' hi tiran a sobre. ¡Tercera ensopegada!

Vé l' hora d' enterrar al general Lagunero y priva que l' enterro passi pèls carrers de Madrid. Més de déu mil personas se reuneixen ab la doble idea de manifestar sas simpatías per l' infortunat general demócrata, y de protestar contra la arbitraría prohibició del govern. ¡Quarta ensopegada!

Molts generals, amichs de n' Martínez Campos dimiteixen. Ell se nega a admetre las dimissions,

y després vá rellevantlos de un a un dels puestos que ocupan. Los generals l' hi pican la cresta; y ell no s' atreveix a tornarshi, perque are ja no s' tracta de las oposicions: baixa l' cap y calla. ¡Quinta ensopegada!

Y aixís governa, ab un conflicte cada dia: y aixís menja, ab un disgust a cada cullerada.

S' ha cregut que l' orgull ho resol tot. ¡Ignocent!

¿Y dels constitucionals, qué n' dirém?

Ells esperan y s' desesperan; se desesperan y esperan.

No poden entrar al cel, perque duhen un pecat a la conciencia; no poden quedarse a la terra, perque no volen, perque s' hi troban malament.

¡Oh santa ignocència progressista!

Anéu seguint aixís; anéu seguint y fora; sempre quiets, sempre tranquils, sempre esperant; pero sempre sense menjar.

Faréu com l' amo d' aquell ase del quènto: volia acostumarlo a no menjar y se l' hi vá morir de fam.

—¡Quína desgracia! exclamava. Tot just are que l' tenia mitj avesat a no menjar, se m' ha mort.

¿Y l' s' demócratas? ¿Quán será que deixém la santa ignocència?

Mudan los temps, mudan las costums; fins los aucells mudan la ploma; solzament nosaltres no mudém.

Tenim a Fransa al devant; la democracia s' des-sarrolla allí a la nostra vista; y actuém los ulls.

Los uns que han de ser garsas; los altres que han de ser perdus: los uns que jo n' u vull tot ó res; los altres que ab una mica, mica m' contento: los uns enamorats de Cartagena encare; los altres no volent sentirne a parlar: los uns tractant de unir als homes y no lograntho perque encare l' ferro es fret y l' s' cops de mall son inútils, mentres tant tenim enemichs débils que no cauhen perque nosaltres no som forts, y passen dias, senmanas, mesos y anys y tothom nos posa lo que las criaturas en dia de ignocents posan al vestit de las donas.

¡També nosaltres som uns ignocents!

Desengányinse: l' mon es aixís: una colla de ignocents que van rellevantse, y que l' un se venja del altre, fentse picardías.

Peró l' més ignocent de tots, es lo pobre poble espanyol.

Ell es qui paga tots los gastos de la comedia, y l' que s' diverteix menos.

P. K.

AUTÓGRAFOS.

En lo número del periódich *Paris-Murcia* hi ha una série de autógrafos de personas importants, entre l' s' quals s' hi conta aquella sátira tant amarga que l' general Martínez Campos dirigeix al héroe de Sagunto:

«La lealtat es la primera condició de un home de govern.»

Un rasgo y una firma, en aquesta classe de documents, pintan a una persona.

Jo crech que si en lloch de anar a trobar las primeras espasas, la prempsa de Paris hagués acudit a uns quants pipiolis, hauria pogut recullir també, pensaments molt originals.

Anémho a veure:

«Jo hi tallat lo cap de la revolució; y si m' preguntan:—¡Qué! ¿Y no s' hi ha tornat?—responch ab molta flema:—No, perque quan l' hi he tallat lo cap, ja era morta.»

Joan Mañé y Flaquer.

«Cansat de esperar que m' nombrin ministre, si may tinch la desgracia de quedar viu, vestiré la sotana, y seré *ministro*.... de Dèu.»

Manel Durán y Bas.

«Ni soch bèn bè de n' Cánovas, ni deixo de serho; ni soch bèn bè húsar, ni deixo de serho; ni soch diputat per Granollers, ni deixo de serho.»

Mariano Maspons y Labrés.

«S' ha mort en Puig y Llagostera! *Derramemos una lágrima*,—sobre la tumba de aquell, etc., etc. Si se l' s' hi ofereix res, ja n' saben: m' hi encarregat de la fábrica del Cairat. Fabricació de pessas de cotó y altres diputats y arcaldes de varios géneros.»

Anton Sedó.

«Con las vívoras no se discute; y al que m' escriga un discurs, se l' hi paga un dinar.»

Pau Turull.

«Para ser considerado en la sociedad actual, tres cosas se necesitan: haber sido militar, hablar castellano y ser... tartamudo.»

Lopez Fabra.

«Mes val ser a la provincia cap de llus, que a Madrid qua de avestrús.»

Joseph Vilaseca y Mogas.

«Señor gobernador, díjome un dia cierto comisario de orden público: en Barcelona ya no se roba un solo reloj: se han acabado los ladrones.—No, amigo mio, le contesté: no se han acabado los ladrones, sino los relojes.»

Leandro Perez Cossio.

«Tres cosas me satisfán: una bona botella de Champany, un gall bèn gras y un bisbe bèn gros. Una sola cosa m' disgusta: l' s' discursos de n' Cabot.»

Ignaci Fontrodona.

«Cansat estich de treballar de franch. ¿Quán m' arriba aquest nombrament de gobernador?»

Enriech de Duran.

«Dia que l' s' artistas son pobres: jo vull tocar lo violí y no puch entrarhi. Definitivament, l' art fuig de la riqueza. ¿Quí m' deixa la pobreza per un parell de mesos?»

Manel Girona.

(Se continuará.)

PARLANT la *Epoca* de n' Martínez Campos, diu que l' general está *mort moralment* per la política. Podria ser; pero hem de confessar una cosa. Recordi tothom que quan duyan a enterrar al general Lagunero l' govern vá oposarse a que l' enterro passés pèls carrers de Madrid.

¿Perqué?

Perque al govern fins los morts l' hi fán por. Y no l' s' dich res de si l' hi fá por lo mort de n' Martínez Campos!

A Sant Feliu de Llobregat vá fè l' rector unas grans festas per la Purísima; pero are resulta que no ha pogut sufragar tots los gastos.

Lo nostre corresponsal, nos diu: «Lo valor de la llana de las sévas ovellas no basta a cubrirlos.»

Un' altra cosa referent a Sant Feliu:

Cada nit surt en aquella vila un fantasma a espantar las criaturas.

Un consell al Sr. Rector: que surti a cassarlo, se l' vén a un teatro per las funcions fantásticas, y ab lo que n' tregui cubreix los gastos de las festas de la Purísima.

Hem de donar las gracias als fills de Puigcerdá, que l' dia 18 se n' anaren a Bourgmadame, a expresar la seva gratitud a la generosa Fransa.

Y hem de darlas especialment a D. Joseph María Martí, tant intrépit durant lo siti, com bon liberal sempre, perque vá honrar la *Oda a Fransa* del nostre director, llegintla als francesos, a aquells francesos, que son a la vegada fills de l' antigua Catalunya.

Nosaltres som sempre agraïts ab la gent agraïda.

Un periódich, amich nostre, deya dias passats que l' senyor Cánovas es lo vanidós pavo-real de la política conservadora.

A copia de estarrufarse y de fer lo vano ha anat perdent totes las plumas de la qua.

Y ha perdut las que valian més que totes: aquelles qu' entre l' s' colors més brillants, reflexavan los entorxats y las espasas de Sagunto.

¡Pobre pavol! Aviat estará plomat.

Lo general Riquelme vá donar un d' aquestos dias un dinar al qual hi assistiren los següents generals:

Martínez Campos.—Jovellar.—Conde de Puñonrostro.—Daban.—Cassola.—Sanchez Bregua.—Prendergast.—La Portilla.—Negron.—Arderins.—Ruiz Dana.—Pavia (D. Francisco), y l' s' brigadiers De Miguel y Ochando.

Los periódichs diuhen qu' aquestos generals van menjar.
Ho dupto: no es hora encare: jo crech que no més van fer boca.
¡Pero menjarán!

Los corresponsals del *Brusi* están mals del ventrell. ¡Pobrets!

Avants tot eran alegrías, pero lo qu' es are, res de lo que passa poden empassars'ho.

Parlant de l' actual situació, un d' ells exclamava:

«Estich horrorisat, perque situacions análogas han sigut sempre presagis de graves successos y sobre tot senyal de decadencia y ruina de las naciones en que tenen lloch.»

Aixó dels graves successos, podria ser.

Ab aixó de la decadencia de las naciones, no hi estich conforme.

A no ser que 'l corresponsal entenga que la nació son los conservadors.

Alguns periódichs de Madrid qu' antes eran de'n Martínez Campos y are tornan a ser de'n Cánovas, s' ocupan de l' eloquencia del general, y diuhen qu' encare no tèn la paraula prou dócil per obehir al seu pensament.

Podria ser; pero confessin tots que per donar un disgust al govern, sempre que convè, la tèn mes dócil que una bala de carrabina.

Los conservadors aquests dias estavan molt contents.

Havian rebut una noticia de París: la noticia de que 'ls ingressos realitzats en lo festival de París apenas bastavan per cubrir los gastos.

Y hasta deya algú qu' en Cánovas, lo diputat de Murcia, 's fregava las mans de gust.

Després s' ha sapigut, que pagat tot, y sense contar lo valor de venta del número «*Paris-Murcia*» y 'l producte de la tómbola, han quedat nets uns 300.000 franchs a benefici dels inundats.

A Fransa no succeheix com en un altre país que jo sé; allà 'ls productos de las suscripciones nacionals no 's perden.

Un telégrama de Cuba:

«En Pancho Jimenez ha mort en una acció.»
Dias endarrera un telégrama anunciava qu' en Pancho Jimenez s' havia acullit a indult.

De manera que aquestas noticias no lligan.
¡Ay Senyor! No volen abolir l' esclavitut de Cuba, y las noticias de la isla 'ns farán tornar negres a tots.

Aquest dia a Fransa van elegir senador a un general imperialista: al general Canrobert.

¡Situació compromesa, com la de tots los generals que fan política!

Com a general déu obediencia al govern constituit; com a senador déu defensar las ideas dels seus electors. No tèn més remey qu' encendre un ciri a Sant Miquel y un altre al dimoni.

En lo primer discurs que va pronunciar, va dir: que ell no era autor de las matansas del dos de desembre.

Réplica de un periódich:

«Aquestas protestas son molt cómodas en temps de la República. ¿Perqué ha esperat tant a ferlas? ¿Perqué no las feya en temps del imperi?»

Dilluns va haverhi al senat una discussió acalorada.

Lo general Riquelme va interpelar al govern sobre la qüestió de las dimissions dels militars.

Entre ell y 'l general Primo de Rivera no van mediarhi més que aquestas paraulas:

Primo de Rivera: Consti que jo no hi dimitit perque vull servir al rey avants que tot, primer que a la política.

Riquelme: Qui vulga donarme llisons de disciplina, tèn de tenir en compte que no dech un sol dels meus graus a cap sublevació. ¿Pot dir lo mateix lo general Primo de Rivera?

Al dia següent un telégrama assegurava que amichs íntims dels dos generals, havian arreglat la qüestió pendent qu' entre 'ls dos hi havia.

Son dos generals conservadors, y lo que convè per demostraho, es *conservar* la pell.

TUTI.

Tota la nació espanyola
Si es ab detenció mirada

Es no més que un joch al *tuti*
Ahont lo poble sempre paga.

Los que están hèn repapats
Calentons de butxaca,
Contemplant tranquilament
Com los espanyols badalian
Mentres que ell, ab lo seu seu
La sopa boba s' endrapan
Tenen as y tres de trunfo
Y a més, cantan «Las quaranta»

Aná a Cuba, un general,
Y allí a cop de *unsas*.... de balas
Acabá l' insurrecció
Que tans de danys nos causaba.
Lo govern reconegut
Y de sos serveys en paga
Me 'l nombra primer ministre.
Aquest canta «Vint d' espasas»

Un diari d' oposició
Fa un escrit: tothom l' alaba;
Pero al llegirlo 'l fiscal
Troba que també li agrada.
Al tribunal falta gent,
Y un cop la veritat trobada.....
Paga 'ls gastos y 'l condemnan,
«Vint de bastos» no hi fan falta.

Conex alguna persona
Que l' igna tat aclamava
Quant era un pobre pelat,
Mes ara qu' es rich s' espanta
Quant ne sent algun que crida
Lo mateix qu' ell ans cridava.
¡S' ha tornat *conservador*!
Aquest, las «Vint d' oros» canta.

Tots los partits democrátichs
Que en va l' unió proclaman,
L' infelis treballador
Que tant temps feyna l' hi manca,
Y en fi, tots los espanyols
per dirho de una vegada,
Aquests ¡la fan «sabatara»!
¡Pobrets! Ni una sola basa.

Aixis sempre, anant jugant,
Lo govern va fent las basas,
Y hasta la darrera, y *tuti*,
Y las partidas acaba.
A son gust remena, y dona,
Y trunfa, y s' amaga cartas.....
Y en tant que va fent lo joch,
Espanyols..... ¡Paguén!... qu' es gata

Ningú donchs podrá negar
Que ab detenció, hèn mirada,
Es Espanya, un joch al *tuti*;
Ahont lo poble sempre paga.

SASAC.

Un periódich ministerial assegura, sense que l' hi escapi 'l riure, qu' en Cánovas representa una política de transacció.

¡Y tal transacció!
No transigeix ni ab las serenatas ni ab los enterros.

Dias endarrera, a las tres de la nit, dos homes en lo carrer de Círes, desenvainan lo ganivet y s' atacan. Resultat de la lutxa: que tots dos quedan mortalment ferits.

¿Es aixó un pressagi?
Jo veig que del partit liberal conservador qu' era un sol, ne surten dos partits: se posan davant per davant: no blandeixen lo ganivet; pero blandeixen la llengua, que també punxa, que també talla.
Esperém: l' una meytat morirà de l' altre.

Capritxo aritmétich.
Lo poble es un conjunt de ceros.
Governan los conservadors, y com que 'l poble no 'ls pot veure ni pahir, los ceros passen a l' esquerra y no signifcan res.
Governan los liberals, y com que 'l poble 'ls estima, passen a la dreta y ho signifcan tot.

Verdaderament estém mals.
Lo pa va pujantse, pujant, que aviat no podrem menjarne.

Y 'l meu noy que 'm sentia, mentres deya aixó, va interrompre 'm dihent:

—Aixó ray, papa; mentres venguin coca!..

Al Circo eqüestre de la Plassa de Catalunya hi ha un pessebre, com saben; un *belen* parlant en la llengua oficial.

A Madrid van adelantarse 'ls: lo *belen* de Madrid va tenir efecte 'l dia deu, en las corts.

La empresa del Circo, diu que hi guanya tant; ab lo de Madrid nosaltres també hi guanyem.

Aixó dels *belens* es una cosa que sempre dona.

En un bescambi s' hi presenta un galifardèu y diu:

—Fassi 'l favor de cambiarme aquest bitllet.

L' amo del bescambi, després de mirarse 'l.

—Mestre; aquest bitllet es fals.

Contestació del galifardèu:

—Per xo mateix qu' es fals, vinch a cambiarlo.

Lo Bisbe tracta de construir un seminari. Los drets que ha de pagar al Ajuntament pèl permís de construcció pujan 12.478 pesetas.

Y 'l senyor Fontrodona y hasta 'l senyor Falcó... aquell concejal, que 's deya republicá quan governava la República, presentan un dictámen, en lo qual, després de citar un gran número de testos llatins, demanan que 's fassa franch al bisbe del pago de las 12.478 pesetas.

Al veure 'ls testos llatins un contribuyent exclamava:

—Aquí sí que 'ls testos se semblan a las ollas!

Las minorias se retiran del Congrés.
Lo govern cada dia surt ab una denuncia contra 'ls periódichs de oposició.

En Cánovas se queda sol.

Dihém com lo poeta Becker.

Dios mio, qué solos se quedan los muertos.

Un xiste del *Liberal* de Madrid:

«Valma-seda 's converteix en Valma-ortiga.»

¡Y qué punxa!

Lo *Brusi* ha publicat un article, ocupantse de la retirada de las minorias y de la conducta del govern negantse a donals'hi explicacions.

L' article del *Brusi* 's titula:

Sempre la passió.

Jo n' escriuria un' altre ocupantme de las denuncias y suspensions que sufren los periódichs, y 'l titularia:

Sempre la passió y mort.

Instrumentos que deuen posarse a las mans dels homes polítichs que aspiran a remenar las cireras:

A las mans de 'n Martínez Campos un sabre y una bossa de diners.

A las mans de 'n Posada Herrera, un bitllet de ferro-carril.

A las mans de 'n Romero Robledo, una credencial.

A las mans de 'n Cánovas, una palmeta.

A las mans de 'n Moyano, una caps de rapé.

Y finalment a las mans de 'n Castelar una escumadora, que lo mateix l' hi servirà per treure l' escuma de baix com la de dalt.

Quan era del ministeri en Martínez Campos no podia dormir: sempre ab los ulls oberts, sempre vigilant.

Avuy diahen que al llit hi está tan bé.

«Jagut y estés

es natural:

que duerma, pues,

el general.»

En Cánovas no cedeix, ni que s' ensorri la bóveda celeste.

¡Viva la sal de Málaga!

No en vá allá a la seva terra cantan aquesta cobla:

*«Málaga lleva la fama
del vino y del aguardiente,
de las mujeres bonitas
y de los hombres valientes.»*

Ha arribat un amich meu de Madrid, y vá veure a n' en Cánovas.

Estava trist y fins feya ganyotas.

Quan vá veure la seva cara, vá exclamar:

—Vamos; aixó 's *posa lleig*.

De un periódich de Madrid:

«Profunda sensació ha produhit á l' Isla de Cuba una observació feta per un amich nostre.
 »Sembla qu' en lo camp de maniobras próxim á la Habana hi ha un lletrero que diu:
 »Tiro al blanc.
 »Y lo més xocant es qu' está pintat sobre un fondo negre.»

A la Russia tot ho matan,
 A Inglaterra s' inquietan,
 A l' Africa donan pinyas
 y á Espanya ja no s' entenen.

Perque 't vaig di mala... dona demanas explicacions.
 Tindrás de mortificarte fins que 'n donga... D. Anton.

L' Arsenich es un veneno
 D. Cánons es un beneyt,
 Romani es planta silvestre
 y tots tres no valen res.

Júpiter lo Deu del caos
 té de governá aquest any,
 pro mentres tindrem lo mónstruo
 lo caos será més gran.

PEPITO DIAMANT,

Un neo havia publicat un llibre molt moral, molt religiós y molt sonso.
 Un pare de familia, tenint por de que 'l seu noy no 's contaminés ab la lectura de llibres dolents, preguntá á un capellá:
 —Escolti... Y aquest llibre que are ha sortit titolat *La religion es el mejor placer de los sentidos?*
 —¡Oh! feu lo reverent: es un gran llibre: lo qu' es aquest ja pot llegirlo *ab los ulls cluchts.*

A un reo condemnat á mort l' hi commutan la pena, y l' advocat va á notificarli.
 —Ja no 'us matarán: vos han indultat.
 Lo reo plé d' alegría:
 —¿Y sortiré al carrer?
 —No: vos han condemnat á treballs forsats.
 Lo reo 's posa molt trist.
 —¿Vos entristiu?
 —Sí, porque jo sempre hi sigut molt gandul.

Un tal Parera que tenia societat ab un altre; y que firmava sempre las cartas «Tomás Parera y Companyia», portava un nen á batejar.

Obrint lo llibre de registre terminada la cerimonia, preguntá 'l capellá:
 —¿De quí es fill?
 —Posihí; de Tomás Parera y Companyia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pa-ter na.
2. ID. 2.ª—Bal-do-me-ro.
3. ENDEVINALLA.—Ca-rich.
4. CONVERSA.—Ti fus.
5. ANÁGRAMA.—Gaba, Baga.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Rossenda, Neron, Arros, Seda, Rosa, Nas, Aro, Or, As.
7. TRENCA-CAPS.—Palamós.
8. GEROGLÍFICH.—Comptes vells barallas novas.

Han endavinat, no aquestas perque no hi havia temps, sino las solucions de la Campana d' l' any passat los ciutadans Palica y Denarít; 7 Pau de l' Orga; 6 N. M. P. y Palitroques; 5 Pe Sa y Es; 5 Fil fort y Pepet Lano; y 1 no més botiguer.

XARADAS.

I
 Una noya qu' es molt tot
 y segons crech, de Piera,
 tres-dos ja de ser soltera
 y tenint regular dot,
 ahir creyent que ningú
 en tal moment la sentia,
 deya á sa mare ab porfia:
 —Dónguim aquest gust: quatre hul!

PAU SALA.

II.
 Una vocal es primera,
 proposició la segona,
 nota musical tercera
 y lo tot un nom de dona.

FRA DIÁVELO.

ENDEVINALLA.

Si duch l' article al devant
 estiga u segurs, refredro:
 y si me 'l posse darrera
 al paladar molt recreo
 ¡Ne teniu prou ab tals datos?
 Donchs no 'n dono mes: busqueulo.

P. DEL O.

TRENCA CLOSCAS.

Lluís—Simon—Salvador—Sebastiá—Dimas—Tofol—Eugenio—Evaristo—Anton—Augusto—Agustí—Carlos—Narcís.
 Posar aquets noms en columna, de manera que la primera lletra de cada un formi 'l nom de un poble de Catalunya.

GIRA MISALS.

ANAGRAMA.

Si busco molt, primer tot
 segon als portals vigila:
 si estás ocupat no 't ters
 ni un instant ni gens ni mica,
 pero aixís y tot lector,
 ets quart si no l' endavinas.

MARIA.

CONVERSA.

—¿Qué 't sembla 'l compte Pere?
 —¿Qué vols que 't diga Joan
 —Ten cusí vá dir qu' ho arreglaría
 —¿Quín cusí? en Pere
 —Tu y jo ja ho hem dit, buscau.

S. Sanjoan

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que llegits vertical y horizontalment sumin 27

S. SANJOAN.

GEROGLÍFICH.

Salat DOLS Amarch Aspre.

POCH PAPER.

Sexta relacion de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

Suma anterior.	533 reales.
T. Alsina..	4 »
Un conservador de la salud.	8 »
José Ribera..	2 »
Una Señora..	2 »
Total.	549 reales.

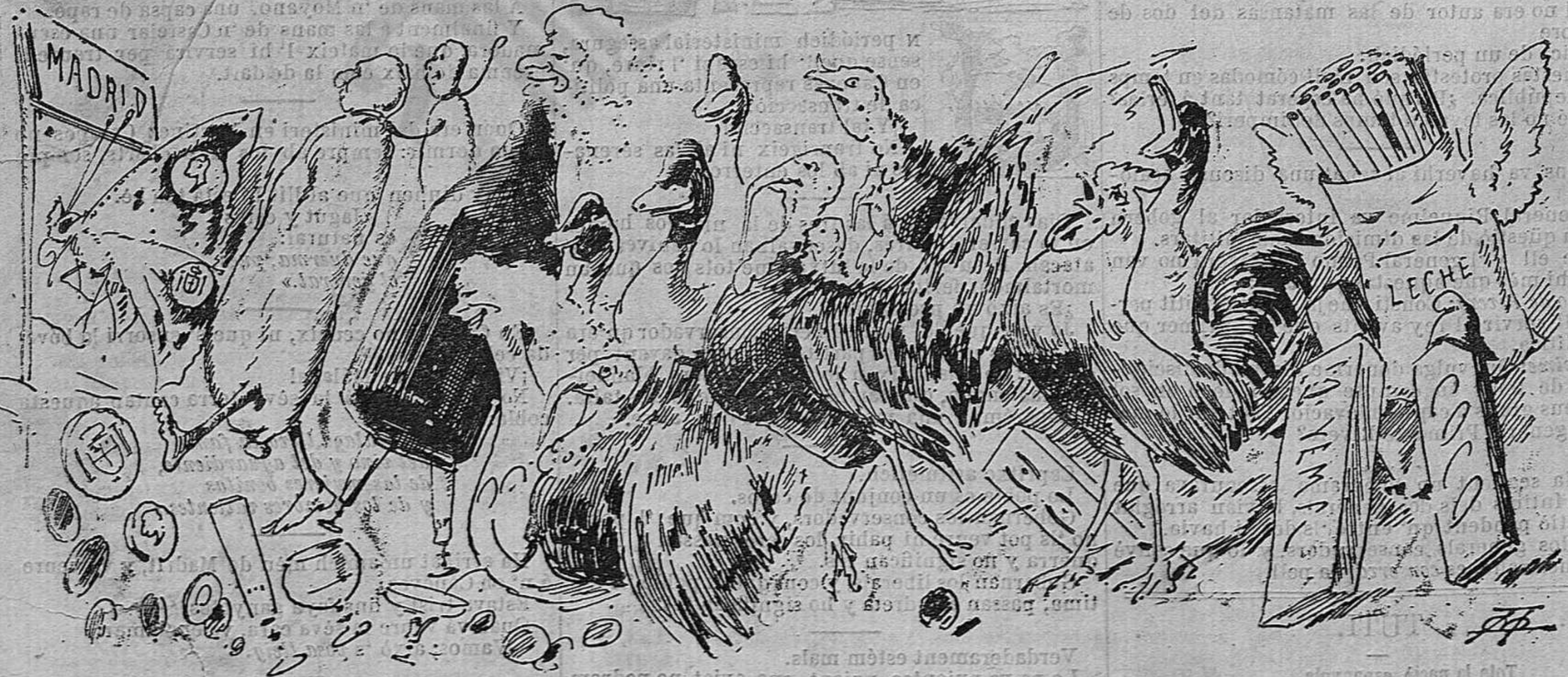
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Palitroques. Pau de l' Orga, Nef y Gloro, Pe Sa y E, Xirinau, J. M. T. y Salut y Pelas.
 Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Gall d' indi, Botiguer, a bau Sistella, Tomás Tamarit, S. Sanjoan, Sabater dibuxani, Valencia, Tururut Dotzoras y Pere S'esquitlla.
 Ciutadá E. de Ll. Publicarém la poesia.—Pepito Diamant: Aquesta semana s' ha portat be: lo soneto y las cantarelles anirán.—Pardalet Publicarém la conversa.—J. Novici: Idem l' epigrama.—N. M. Puigcerdanés: Gracias per la noticia —Chirné Aydap: Mirarém de complaure 'l —Fil fort: Pub icarém un gero glífich.—J. Ferrer y B: Idem la fuga de vocals; en quant al article te 'ls conceptes molt fluixos.—P. Fabregas: Hi anirán dos triánguls y un quadrat.—Pe Sa y Es: Idem un de seu, un gero glífich y un trenca-caps.—E. Rosés Publicarém la combi a ció.—Dos felissos: Publicarém un epigrama y dos guentos.—Pu lidó ab solana. Queda servit.—Pepet Lano: Hi anirá un logogrifo numérich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mtl.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA.

Es á dir de la senmana..... de tot l' any.